

[**Esther Malling Pedersen.**]

forsvarlige Maade, men Skønsmuligheden er der, Usikkerheden er der.

Men den Klarhed eller Mangel paa Klarhed, som jeg betragter som den mest betydningsfulde, er alligevel den, der bestaar i Befolkningen, hvor man vil have Følelsen af, at man ikke rigtig ved, hvor man er henne, og denne Uklarhed har da ogsaa faaet Udtryk. Det forekommer i alt Fald mig, at det er Udtryk for en vis Uklarhed i Opfattelsen, naar man i det andet høje Ting kunde høre den socialdemokratiske Ordfører fremhæve sin Tilfredshed med den ændrede Affattelse af § 1, da det var det ærede Medlems Opfattelse, at ogsaa ved denne ændrede Affattelse med Hensyn til Indikationen „vil i alle de Tilfælde, hvor Kvindens Liv eller Helbred er i alvorlig Fare, Svangerskabsafbrydelse kunne finde Sted, uanset om det er Sygdom eller andre Forhold, der er Aarsag til Faren“, hvorimod den ærede Ordfører for Det radikale Parti udtalte, at Ændringen „giver en klarere Forstaaelse af Paragraffen, saaledes at Angrebene paa denne Paragraf for at indeholde en skjult social Indikation nu ikke længere kan opretholdes“. Jeg synes ikke, de to Udtalelser falder helt sammen. Jeg synes, man med en vis Ret kan tale om Uklarhed netop med Hensyn til, hvorledes denne Paragraf skal forstaaes.

Den højtærede Justitsminister talte om Farisæisme. Jeg tør ikke paastaa, at den højtærede Minister vilde beskyldte mig for at være farisæisk, men i hvert Fald talte den højtærede Minister om Farisæisme inden for de Kredse, som tager saa stærkt Afstand fra det foreliggende Forslag. Jeg vil gerne have Lov til for mit Vedkommende, hvis den højtærede Minister har tænkt paa mit Indlæg i Dag, udtrykkeligt at afvise dette. Jeg kan henvise til mine Udtalelser om, at vi skulde staa hjælpende og forstaaende i Stedet for dømmende over for den ugifte Moder, men samtidig vilde jeg præcisere, at vi ikke maa legalisere Samlivet uden for Ægteskab, fordi Ægteskabet vedblivende skal være den gængse og den bærende Samfundsform.

Den højtærede Minister forstod ikke Betydningen af — jeg synes ikke, man kan sige: det lange Indlæg, jeg gav med Hensyn til de selverhvervende Kvinder. Jeg mener, det har sin Betydning derigennem, at det maaske kunde, i al Beskedenhed sagt, være med til at hjælpe til den Mentalitetsforandring, som er noget af det betydningsfuldeste i hele denne Sag.

Med Hensyn til Seksualklinikernes

Virksomhed, eller rettere sagt: de andre Veje, ad hvilke denne Virksomhed skulde tages op, er det jo ikke min Mening, at Mødrene skulde undervise saaledes, at yderligere Oplysning aldrig blev nødvendig, men jeg mener virkelig, det er en naturlig Opgave for Mødre at skabe en sund og naturlig Indstilling hos Børnene over for dette Spørgsmaal. Og her vil jeg mene, der kunde være Grund til at pege paa, at det seksuelle Spørgsmaal i Virkeligheden er, om jeg saa maa sige, endt ovre i den anden Grøft sammenlignet med tidligere Slægtleds Opfattelse. Vor Tid er en uligevægtig Tid. Netop i Kraft af denne Trang til Sensation og Reklame og den Nervetilstand i det hele, hvori mange befinder sig, er den ikke en Tid, der er interesseret i just at finde sit eget Balancepunkt. Den har i alt Fald Vanskelighed ved det, og jeg synes, man har Lov til at hævde, at medens det seksuelle Spørgsmaal i sin Tid førte til en lyssky Hvisketilværelse, som var af det onde, er det nu i alle offentlige Drøftelser og paa alle Maader kommet til at indtage en Centrumstilling, der slet ikke er uden Fare for de unge. Jeg vil selvfølgelig ikke benægte, at Ungdommen bør have Oplysning om det seksuelle Spørgsmaal, men jeg mener, som sagt, at vi endnu burde have en Tid til at se, om ikke hele denne Sag vilde blive taget op fra andre Sider og paa anden Maade, og er der forsømt noget, ja, da synes jeg, man burde afvente, om der ikke endnu kunde raades Bod derpaa. Intet er jo saa galt, at det ikke er godt for noget, og den Diskussion, som dette Spørgsmaal har vakt, kunde maaske føre til, at de, der har denne Opgave som deres naturlige Opgave, i højere Grad vilde tage den op, naar de stod over for Udsigten til at se Ungdommen undervist paa det offentlige. Bekostning.

Den højtærede Minister mente jo ikke, det kunde lade sig gøre at anvise positive Veje i en Straffelov. Jeg tør selvfølgelig ikke paastaa, at dette ikke er rigtigt, men jeg vil dog mene, at det er formelle Ting, som nok med god Vilje kunde ordnes, saadan som mit Parti i det andet høje Ting har foreslaaet det: begynde med det positive, vise, hvor vi positivt skal sætte ind. Derfor kan jeg ikke andet end endnu en Gang beklage, at der ikke levnes dette høje Ting rundelig Tid til at behandle Lovforslaget og ikke levnes Befolkningen yderligere Tid. Da den foreslaaede Lov ikke skal træde i Kraft før April 1938, maatte der vel kunne ydes denne Tid.

Jeg ved, at den højtærede Minister ved Sagens Behandling i det andet høje Ting